

vera, tot fa moviment i, es clar, segons aquest amic, la sang m'ha donat falconada per aquest cantó.

Potser tinga raó, més sía com sía jo n'estic forsa orgullós. Vesteix molt esser periodista. Dona un to d'home il·lustrat i sabi. Un dia vaig llegir, que la ciència periodística era un factor de primer ordre per a la educació del poble. Aixís es que jo'ls estimaré que cuan me trobin es treguin el barret o la gorra, perque un educador del poble be val aixó i molt més. Qué pot ser no'm coneixen? No? Aquí va la meva fil·liació personal.

No soc alt ni soc baix, ni ben prim ni ben groixut, m'afaito un cop cada setmana, vaig a missa els dies de festa, soc casat i tinc deutes i, finalment, soc un xic lleig. Crec que aquestos detalls i referencies son més que suficients per a no pendrem per altre.

Vostés dirán que tot aixó no'ls interessa gens ni mica, veritat? Doncs vagin en conte, perque si un dia portan l'acera contraria i no baixan, soc capás de dir de vostés quatre veritats a n'aquesta secció del periódic, i ja es sabut, que una veritat escrita indisposa, dues enmalalteixen i tres no hi ha persona humana que les reslsteixi.

Que cóm he pescat la categoria de *super-home*?
Veurán.!

Un dia arribo a casa de regrés del xalet ont hi passo una temporadeta de dotze mesos cada any a raó de vuit i pico d'hores diaries, i trovo un recado dient que'l Sr. X desitja veurem. ¿Qué voldrá? Anem-hi.

—Deu lo quart. Cóm está?

—Be, gracies. I vosté?

—Sens novetat, gracies a Deu.

—Fassi el favor de pendre seient

—Amb permís.

—Avans que tot, Sr. Picarol, me dispensará la llibertat que m'he pres d'enviarlo a buscar, i com a consecuencia d'aixó la molestia que per a vosté suposa la vinguda a n'aquesta sa casa. Per lo tant espero de la seva.....

—Oh! vosté'm confón, Sr. X, amb tanta amabilitat. Estic a les seves ordres.

—Tantíssimes mercés. Escolti. Tinc l'encàrrec de dirli de part dels senyors Fulano, Zutano i Mengano, que veuriem amb gust que vosté fos periodista,

—Qué diu are?

—Lo que sent,

—Expliquis, expliquis.

—Molt sencill, Granollers te necessitat d'un periódic a la moderna, amb fermes garantíes de honorabilitat i bones costums, separat en absolut de tota política de partit i una marca de fá-

brica que assegurí els principis morals d'una fé rel·ligiosa. A una obra de cultura social aixís vosté no pot faltar-hi, i per lo tan esperem, com ja l'hi he dit, que vosté formarà part de la redacció d'aquest periódic.

—Empró, miri que.....

—Tot está previst. Vosté, Sr. Picarol, es home capacitat, instruit, d'excelent tracte social, te dels homes i de les coses una visió clara i perfecta.....

No cal continuar, ¿saben alló que diuen: *El hombre es débil*? Sí? Doncs no'n parlem més. Aquell ramell d'alabances me feren sentir, com els deia avans, les pessigolles de l'orgull i..... m'hi vaig deixar caure.

La setmana entrant els diré com me va aquest nou ofici.

PICAROL.

Nota: Faig avinent a tots els meus amables llegidors i llegidores tant de Granollers com de fora, que amb gust contestaré a n'aquesta secció a les consultes, peticions, preguntes o avisos que rebi per escrit.

Dita correspondencia deurá esser dirigida a la Redacció i Administració amb lo sobre següent:

«Revista Vallesana»

Calle Nueva, n.º 18

Granollers.

CRONICA

LOCALES

La REVISTA VALLESANA, al terclar por primera vez en el palenque periódico, se complace en dirigir un afectuoso saludo a toda la Prensa que buenamente y con fines desinteresados combate por el verdadero ideal de regeneración social, y muy especialmente a la que ve la luz pública en nuestra villa y demás poblaciones de la comarca; ofreciendo a todos la seguridad de que, de hoy en adelante, podrán contar